

ترجمه از قصه

۱۹۴۷

از رفت آینه روشن گشته از بهر آخور
نه کند آرزو خورشید در خان کبیر
سوزن در آستان در انگ و آرم فوطه در
تغیر از ناله زارم و خوشند و طهور
نیت در مان بهر در دعایان خسته چون

در دستان از تو دورند و قیام بر غور
از مراقت آتش غم در دم گردد خزون
نور نه افروز شود چون گردد از خورشید دور
سوره زار از آب شیرین می نخواهد در گول
و صل تو شیرین ولی نیت من زار است کور
بر رخ گلگون تو تاب بر زلف است این

یا همی پر پیچ و خم بگوده در گلزار مور
چون قصه ره ندارم بر برگ کور تیان
کلمه افغان مرا صد بار بهر از قصه

۱۹۴۷

زار